

Други дѣчица голѣми снѣжни топки сбиратъ, една връзъ друга поставятъ и човѣкъ отъ снѣгъ правятъ. Съ вжгленъ му очи слагатъ, съ тояга му рѣцѣ стягатъ.

Ей връбченце сивичко, сгушило се подъ стрѣха, зѣзне и трепери, нигдѣ зрѣнце храница не намѣри. Други врабчета по снѣга хвъркатъ, ровятъ съ слаби си крачка, дано трохички намѣрятъ, да си душица подсилятъ.

А малко ли има що хлѣбъ, огънь и дрехи да нѣматъ; какъ ли щатъ въ този студъ зима-та да минатъ? Бѣдни клѣти сирачета, какъ ли се мжчатъ отъ студа? Да ли могатъ тѣ сѣвга да вечерятъ, дали могатъ на огънь сѣвга да се сгрѣятъ, или на студъ зѣзнатъ и треператъ? Колко ли пѣти гладни заспиватъ и съ скѣсани дрешки въ дрипли — постелки увиватъ?

Безшумно капятъ листи на земята и съ за-таена мжка на душата, печално, тѣжно шеп-натъ, извѣстятъ:

„Зима влиза отъ този часъ,
Дойде рано пакъ при насъ!“

ГОТОВОЕ.

Имамъ си калпаче здраво, А кожухчето ми ново
Имамъ си царвули, Какъ ми то прилѣга,
И отъ нищо се не плаша — Вѣтъра студенъ отъ него
Нека вѣтрѣ брули! Три дни чакъ ще бѣга!
Па и вълнена торбичка
Имамъ за школото; —
Цѣла зима тамъ ще ходя —
Въ него е доброто!

Люб. Бобевски.